Manara - Eco

Meno ruže

2. diel

Manara - Eco

Meno ruže

Druhý diel

Ilustroval Milo Manara
Kolorovala Simona Manara

Z taliančiny preložil
Stanislav Vallo

slovart

Copyright © 2025 Milo Manara
© 2025 La nave di Teseo editore, Milano
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026
Translation © Stanislav Vallo 2026

ISBN 978-80-556-6298-5

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Zanechávam tento spis neviem komu a už ani neviem, o čom:
stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus.

PÁN BOH, BLAHOSLAVENÁ PANNA A VŠETCI SVÄTÍ V RAJI NECH MI POMÁHAJÚ, ABY SOM ROZPOVEDAL, ČO SA MI PRIHODILO. STUD, DÔSTOJNOSŤ MÔJHO STAVU (SOM UŽ STARÝ MNÍCH V KRÁSNOM MELKU) BY MI RADILI, ABY SOM SI UDRŽAL NAJZBOŽNEJŠIU ZDRŽANLIVOSŤ, NO DAL SOM SI SĽUB VYPOVEDAŤ HOLÚ PRAVDU, A PRAVDU NEMOŽNO DELIŤ, LEBO PRIEZRAČNE ŽIARI A NEDOVOĽUJE, ABY JU NAŠE ZAHANBENIE ZBAVOVALO ÚPLNOSTI.

ČO SOM CÍTIL? ČO SOM VIDEL? PAMÄTÁM SA LEN, ŽE SPOČIATKU SOM NEDOKÁZAL SVOJE POCITY POMENOVAŤ, LEBO MÔJ JAZYK ANI MOJA MYSEĽ NEBOLI VEDENÉ K TOMU, ABY ICH POMENOVALI.

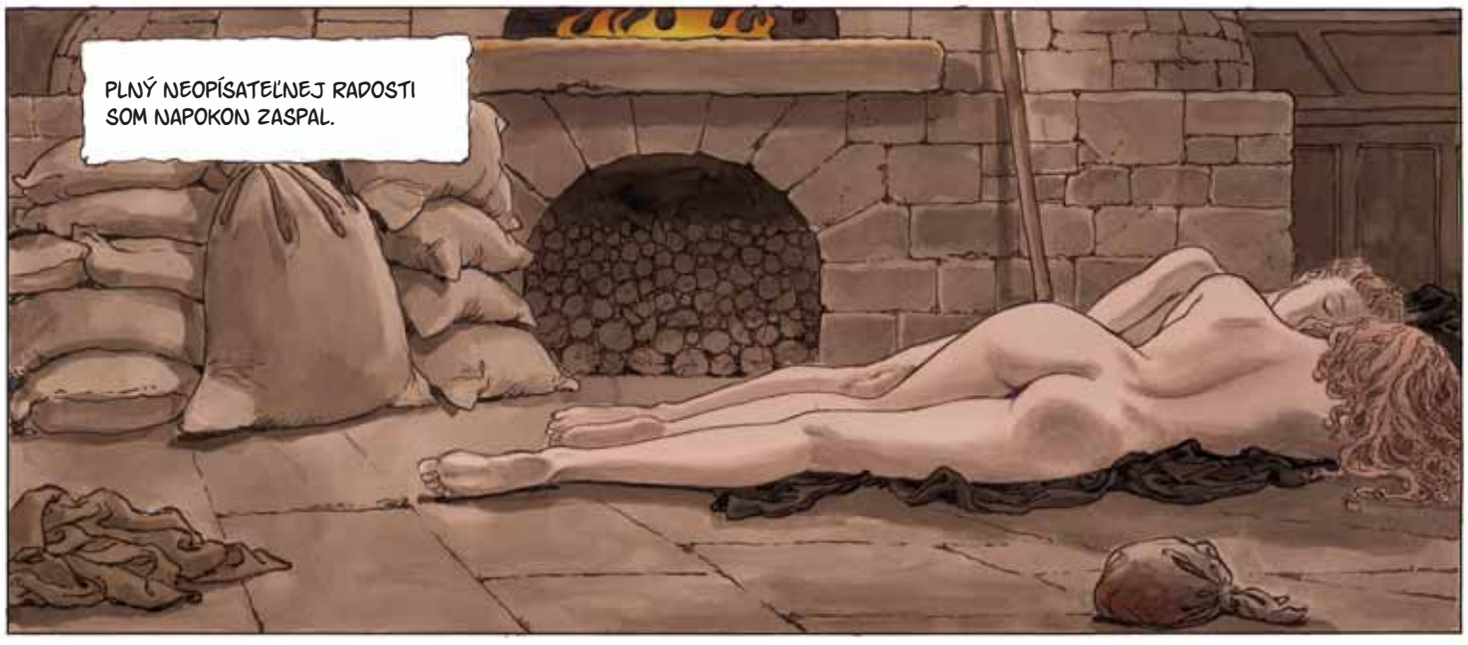

ACH, LÁSKA, DCÉRA SLASTI, DO TVOJICH VRKOČOV KRÁĽ JE SPÚTANÝ, ŠEPOL SOM, KEĎ MA OBJALA...

A ZĽÚBALA MA BOZKAMI SVOJICH ÚST A JEJ LÁSKA OPÁJALA VIAC AKO VÍNO A DOBRÁ BOLA VÔŇA JEJ OLEJKOV...

Ó, PANE, KEĎ JE UCHVÁTENÁ DUŠA, JEDINOU CNOSŤOU ZOSTÁVA LÁSKA A ČLOVEK ZAKÚSI SKUTOČNÝ ŽIVOT, ČO HO PO TOM SMRTEĽNOM ČAKÁ MEDZI ANJELMI VO VEČNOSTI...

SPOLU SME KLESLI NA KUCHYNSKÚ DLÁŽKU A NEVIEM, ČI MOJÍM PRIČINENÍM ALEBO VĎAKA NEJAKÝM ÚSKOKOM Z JEJ STRANY SOM SA OCITOL BEZ HABITU A NEHANBILI SME SA ZA SVOJE TELÁ ET CUNCTA ERANT BONA.

JEDNOU RUKOU MA ZĽAHKA POHLADILA PO SPOTENOM TELE. NEVÁHAL BY SOM OZNAČIŤ ZA BLAŽENÉHO TOHO, KOMU BOLO DOŽIČENÉ ZAKÚSIŤ V TOMTO ŽIVOTE NIEČO PODOBNÉ, ČO AJ ZRIEDKA (A VSKUTKU, JA SOM TO ZAŽIL LEN TEN JEDINÝ RAZ).

PLNÝ NEOPÍSATEĽNEJ RADOSTI SOM NAPOKON ZASPAL.

KEĎ SOM ZNOVU OTVORIL OČI, NOC UŽ VEĽMI VYBLEDLA. NAČIAHOL SOM RUKU, NO JEJ TELO SOM UŽ NENAHMATAL. OTOČIL SOM HLAVU – NEBOLA TAM.

CELÝ ROZOCHVENÝ SOM SA OBLIEKOL. VTOM SOM ZBADAL UZLÍK, ČO TAM NECHALA.

ROZBALIL SOM HO A NAJPRV SOM NEPOCHOPIL, ČO VIDÍM.

POTOM SOM SI UVEDOMIL: V RUKÁCH SOM DRŽAL OBROVSKÉ ZAKRVAVENÉ SRDCE.

ZAHMLILO SA MI PRED OČAMI, DO ÚST SA MI NAHRNULI KYSLASTÉ SLINY...

... VYKRÍKOL SOM A PADOL, TAK AKO PADÁ MŔTVE TELO.